

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.
Megjelenik hetenként kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kézíráshely, 1903. december 24.

Csütörtök.

XXII. évfolyam. 103. szám.

Felelős szerkesztő: Vajna Károly.

Kiadó lapulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

Előfizetési árak:
Egész évre 10 korona. Félévre 5 korona.
Negyedévre 2 korona 50 fillér.
Egyszám ára 10 fillér.

A lap szellemi részét illető közlemények, Vajna Károly szerkesztőhöz, az előfizetési és hirdetési pénzek Ifj. Jancsó Mózes könyvtárájába küldendők.

Hirdetmények díja:
A hasábos petisórért, vagy annak helyéért 10 fillér.
Hivatalos- és árverési hirdetések külön díjtétel szerint.
Nyitltér sorá 30 fillér.
A hirdetések a nyitltér díja előre fizetendő.

Karácsony.

Ujra itt van a Megváltó születésének világraszóló boldog örömunnepe.

Kigyulnak az apró csillogó gyertyácskák a karácsonyfák ezerein; megjelennek az angyalok s a fagyból kivirul a millió és millió zöld fenyőgaly s fényzőnben ragyog; körülte boldog gyermekek, örvendő apák és anyák.

A világ minden öröme, büszkesége, reménye, álma és boldogsága testet öltött és leszállt a magasból: megszületett a Jézus Krisztus, hogy drága vére hullásával váltsa meg a megtévelyedett, bűnbe esett emberiséget!

Azóta az emberiség legszebb, legmagasztosabb ünnepe a karácsony, mert a legfenségesebb eszmét: az örök szeretetet hirdeti, boldognak, boldogtalannak egyaránt!

Sajnos, hogy sokan, igen sokan vannak, kik csak hallják, hogy eljött a kis Jézus, de a szeretet angyala hozzájuk nem kopogtatott be, nem hozott karácsonyfát, nem ajándékozta meg őket a szeretet adományaival!

Óh sokan, sokan vannak, kiknek a nélkülözés, a nyomor, a szegénységen és éhségen kívül nincs egyébük a karácsonyra; óh, nagy a házi szegények száma, kik titokban könyezve érik meg a szent napot s míg a nagy többség meleg szobában, kényelemben, boldogságban ünnepel: nekik

nincs ünnepük, nekik apró morzsák is alig-alig jutnak ki a szeretet asztaláról.

Azért akiknek adott az Ég Ura vagyonból, kincsből: ne feledkezzenek meg a szegényekről, az igazi szegényekről, kik inkább nélkülöznek, de ajkukat nem nyitják föl hangos panasz-szóra. Nyissák föl a szeretet ajtaját s törüljék le otthonn, a szegények hajlékában, a nyomoruság keserves könnyeit!

A szeretet, a béke áldásait nélkülözi a magyar politikai világ is. A tűnő év viharos zajos, küzdelmes volt s bár magyar nemzeti szempontból gazdag eredményeket hozott a katonai nevelés terén: egyéb tekintetben terméketlen, áldástalan s volt a szeretetlenség, meg nem értés, békétlenség mindegyre fel feltűnedeznek s a politikai béke — még csak jámbor óhajítás.

Vajha a karácsony magasztos ünnepe szeretetet hozna minden magyar hazafi szívébe s meghozná az ujévre az oly nagyon óhajtott egyetértést és békét. (v. k.)

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház dec. 19-iki ülésének bő anyagot szolgáltatott Holló Lajos pénteki felszólalása, amelyben Kossuth Ferencet és pártját támadta a leszerelésért.

Ugyancsak e nap szavá tették a Kossuth-párt tagjai a „Magyarország” rágalmozó és támadó cikkeit is.

Az ülésen Jakabffy Imre elnökölt.

Kiseb. jegyzőkönyvi vit. után, napirend előtt felszólalt.

Kossuth Ferenc és erélyesen visszautasította Holló Lajos azon vadját, mintha a függetlenségi párt udvari politikát folytatna.

Kijelentette Kossuth, hogy ő és pártja mindig a haza érdekét tartották szem előtt és csakis annak függetlenségeért folytatták harcot.

Holló Lajos szólalt fel és s kinyilatkoztatta, hogy ő mindig tisztelettel viseltetett és viseltetik Kossuth Ferenc személye iránt, de azt a jogot senki sem vitathatja el tőle, hogy bírálja ne mondjon Kossuth politikája felett.

Most Krasznay Ferenc állott fel és másra s a legerélyesebben visszautasította a „Magyarország”-ban nap-nap után megjelenő rágalmozó cikkeket.

Polonyi Géza volt a következő szónok, aki a szede folyamán szenzációs kijelentéseket tett Apponyi Albertre vonatkozólag.

Előadta Polonyi, hogy a függetlenségi párt Apponyi azon biztatására folytatta annak idején tovább a harcot, hogy Apponyi a kilences bizottság javaslatát nem fogadja el s a felségjogra vonatkozólag nyilatkozni fog.

Midőn azonban látták, hogy Apponyi a kilences bizottság javaslatát elfogadja, a pártból nem lépett ki s az elnökségről lemond, mind jobban kezdetek meggyőződni a csalódásról.

A kiszolgált katonák bentartása- és néhány ezer családok embernek a katonai szolgálatra való behívása által keletkező kétségbeesett családi helyzetnek megakadályozása végett batározta el magát a párt arra, hogy a harcot tovább nem folytatja.

Polonyinak általános helyesléssel fogadott szenzációs beszéde után.

Lendl Adolf szólalt fel az ujjonejavaslat ellen. Hátfőn (dec. 21-én) két kiemelkedő mozzanata volt a képviselőház ülésének napirend előtt.

Az egyik az, hogy Lukács László pénzügyminiszter végre beterjesztette az állami tisztviselők és

TÁRGA.

Karácsonyi ének.

Napkeleten messze
Jámbor szent királyok
Hosszu vándorútra kelnek;
Betlehemi jászol mellett
Nagy öröm vár rájuk.

Napkeleti égen
Fényes csillag támadt.
Egész világ szeme lássa:
Égre feltört lobogása
Milliók vágyának.

Rab nemzetek lelke
Többé már nem gyászol.
Millióktól üdvözölve
Drága kinsét hoz a földre
A szegényes jászol. —

Idők forgatagján
Sok vihar olzugott;
A megváltás istenujja
Felemelte népét ujra,
Láncokat tört, zuzott.

Es azóta — oh csodálat!
Nem ismerék rájuk!
Napkeleti csillag fénytől,
A megváltók szent nevétől
Félnek a királyok! . . .

Szabó Jenő

HIVDKI!

Irta: Dr. Vértessy Gyula.

Az öreg urnak, a kilenceszáz katasztrális holdat kitévő egyházas-dabasi és egyházas-füleki két birtokrészből nem maradt egyebe, mint a két praedikátum. Ezt azután használta is a kopásig. Ugy, hogy a fiára egyházas-dabasi és egyházfüleki Füleký Bendegúz urra már a két jeles előnév is dicsőségben és fényesében megfogatkozva jutott.

Hanem azért így is szerfölött büszke volt rá Bendegúz ur és bár pénz dolgában a szüknél is szűkebb állapotok között tengődött, úgy, hogy ugyan csak megérezte a bugyellárisa, ha az utolsó hatkoronából négyet kidob, azért mégis az volt az első dolga mikor felvonult állaskeresés végett a székesfővárosba, hogy itt megcsináltassa magának a finom, négy koronás névjegyeket.

— Hát nem lett volna neked elég jó a nyolevan filléres névjegyekből is?

— Micsoda? Amelyikből egy darab nyolevan fillér? Nem, az talán mégis egy kicsit drága lett volna.

— Óh, te! Száz darabot nyolevan fillérért.

— Ah, nevetséges! Egy ur csak nem használ olyan névjegyeket. Meg aztán néztem én olcsóbbakat is, de tudod, az olcsóbbakra nem akarták rányomni a praedikátumaimat is, én pedig azokat nem engedem el, holmi rongyos pár hatos különbségért. Nincs igazam?

— Teljesen igazad van, — mondtam neki. Magamban pedig azon gondolkodtam, hogy ezt az embert nem volna-e legjobban a megfigyelő osztályra vinni ahelyett, hogy állást keresnék neki.

Mert azért jött fel, hogy betegyük valami állásba.

— Tudod, nem vagyok válogatós. Olyan kétezre-kétezernégyezer száz koronás állásokát is elfogadok, ha épen muszáj.

— Csak a fő, hogy uri emberek közé kerüljek. Mert holmi gszindel népséggel nem tudnék megférni.

— Nem tudnád? Csakugyan legnagyobb elismerésemet kell nyilvánítanom nemes izlésed fölött.

— Te gunyolódol?

— Dehogy, csak meglepnék magas igényeid. Hány osztályt is vőgeztél? Mert azt tudom, hogy

alkalmazottaknak adandó pótlékról szóló törvényjavaslatot, a mit általános helyesléssel fogadott a Ház s kiadott tárgyalásra a pénzügyi bizottságnak.

A másik az a vita volt, a melyben Apponyi Albert, Holló Lajos és Báró Kaas Ivor válaszolni igyekeztek Polonyi szombati erélyes felszólalására.

Napirend során mentelmi ügyeket tárgyalt a Ház, melynek során B. Kaas Ivornak, Krasznay Ferencnek, Papp Elek, Kolláky Imre, Ugron Gábor, Konkoly Miklós, Eggenhoffer József, Csávolszky Lajos, Nessi Pál, Ráth Endre, Pichler Győzőnek mentelmi jogát felfüggesztette.

December 22-én kedden Ráth Endre, Kézdivásárhely város képviselője tartott tüzes szónoklatot a javaslat ellen, a mely után, mivel szólásra mások nem jelentkeztek, a Ház az ujoncjavaslatot általánosságban elfogadta. A beadott 16 javaslatához szólt ezután Nyíry Sándor honv. miniszter hosszabb beszédben újlag elítélve az obstrukciót, mely miatt a póttartalékok és tartalékosokat be kell szolítani. Még Prónyi, Holló, Kaas, Okolicsányi s végül Darányi Ferenc szóltak személyes ügyekben s azzal az ülésszék végződött.

A karácsonyi „legény-estély”-ről.

— Micike alassza Irmához. —

Kundola, 1903. december 22-én

Aranyos Irmusom!

Apró kaptam illatos levélkéd, mert ép nála is azon buslakodtunk, hogy milyen lunk a mai fiatalok: se kedélye se szelleme, gyön csak egy valamire való mulatságot sem tud nézni. Így kétszeres örömmel szolgált kis levélkéd, először mert látni, hogy még mindig szeretettel gondolsz a te Micikédre, másodszer meg azért, mert leveledben írod, hogy lesz „legény-estély”.

Csak azzal nem vagyok kedves aranyosom tisztában s téved, mint nagyvárosi hölgytől, kérek felvilágosítást, hogy tulajdonképpen mi az az „estély”? — Nem tudom, de gondolom, hogy ez olyas valami, a mit mi falusi majorságok, „mulatságnak” vagy „tánobál”-nak nevezünk. Ha tényleg ilyes valami, akkor az „estély” elnevezés mondhatom bátran, nem felel meg a szó értelmének, mert igaz ugyan, hogy a mulatság este kezdődik, de az is szent igaz, hogy éjszaka folyik és reggelig tart és így ép oly joggal lehetne a mulatságot „éjszakály”-nak, vagy „teggély”-nek nevezni.

se jogász, se technikus, se orvosnövendék nem voltál.

— Négyet. Akkor az öregem hazavitt gazdálkodni.

— És te azt hiszed, hogy négy osztályt végzett uraknak csak úgy kínálják itt az állásokat. Hiszen talentumos, teljesen végzett emberek is kapva kapnak holmi 1000—1200 koronás hivataloskákön.

— Hja, de azok nem Fülekyek. Légy csak nyugodt. A papának van itt annyi ismerőse, majd csak betesznek valahová.

— Miért nem végeztél legalább?

— Miért? Mert meguntam a tanulást és azt gondoltam, hogy megélek így is. Meg is éltem volna uri módon. Amintohogy éltam, mióta az iskolát ott hagytam. Hej, szép tiz esztendődt éltem én azóta végig. Milyen élet volt az! Menyecskék, lovak, vadászatok! Most már vége mindennek; az a nyomorult Wertheimer megvette a tanyánkat licitáción. No de megálj zsidó, csak bekerüljek valami jó hivatalba, majd megmacerállak én tége...

Neki fogtunk aztán a jó hivatal keresésének. Végre egy hónap mulva bekerült valahová napi díjasnak. Mikor először említettem neki, hogy másnap már mehet a hivatalába, eleinte kikacagott.

Mit gondolok én, hogy ő egyházadabasi és egyházafüleki Füleky Bendegúz elmenjen Sanyaró Vendelnek! De hiszen olyat nem elegendőztört Európa!

Nem is akart menni mindaddig, míg én ki nem jelentettem neki, hogy tovább nem tartom a nyakamon. Fel is ut, le is ut, mehet ahová tetszik!

Erre azután csak mégis beállt napidíjasnak. Egy hónapig el is volt szép esendesen. Elsején is, tizenhatodikán is, mikor kikapta a pénzét, egy-egy

Látod tubus, falun is tudunk egy-egy rossz viceot gyártani, pedig itt nincsenek is sötét tekintetű aljegyzők, csak egy szőke firtú kör-„jegyzőse-géd” van, de aztán ez valóságos „Bob urfi” ám, kinek (nehogy azt hidd, hogy tudom, csak gondolom) a karja kő, a csőkéje mész. Ugye te is kíváncsi vagy ezen állitmányos slanyra! Tudod v lágra olyan, mint az a csinos pökké mosolygó képű ügyvédjelölt, vagy jogonc — mert ezek a jogoncok ahogy beiratkoznak az egyetemre, mindjárt ügyvédjelölteknek adják ki magukat, — a ki tudod a Katalin-estélyen olyan feltűnő módon udvarolt a szép Kenderesi lányt, sőt én láttam, hogy saját maga vitt Borisz-ak tálcán limonádét.

Édes aranyosom, épen most kaptam a meghívót! Sokat ígérő mulatságnak látszik az a bizonyos „legény-estély”... mennyi tömördek rendező s mind ismerős jó fiuk s látom a tisztikar is részt vesz a rendezésben, úgy örvendek s most el is áru-lom neked, hogy kiváló előszeretettel viseltetem az „uniformis” iránt; a szívem vas és mágnese az arany-zsinor! Azért titkolom ezt az érzelmemet, mert ha észrevenné az én Bob urfi, még kárt találna tenni magában.

Azt írod, hogy nagyon fényes mulatság lesz s ruhádát is Bécsből rendelted. Szívikém te el vagy fogulva, mert én biztos forrásból tudom, hogy egy cseppet sem lesz fényesebb és nagyobb szabásu, mint a Katalin-estély volt s így ezért hát nem is megyek selyem ruhában.

Sürgönyileg berendeltem Major tánc-mestert Kolozsvárról, hogy tanítsa meg a palotásra és a kőrmagyarra, mert az igazat megvalva én ezeket soha sem táncoltam. Ugyan mutatott nekem „Bob urfi” egy pár figurát, de aránytalanul hosszulábu lévén, nem nagy hatást ére.

Említed kis aranyosom, hogy mint vágyódo-l az éjjeli zene után! Látod nem is vagyok olyan nagy városi, mint te s még is itt Kundolán már gyakran szólt bándza ablakom előtt s fel-fel verte az éj esendjét Tégelavető János zenész-karának andalító harmóniája. — Eppen tegnap is valék olyan boldog hősnő, hogy „Bob urfi” zónével lepett meg s a legujabb — s nálátok a legfiatalabb jegyző által is kedvelt baka-nótával üzte el álmsim legsze-bikét hogy: „Könnny neked Sári... s nyomban jött reá hogy: „O du lieber Augustin... s még a „Bajuszból” is kijutott szegény fejemnek, mert ezzel végződött az éjjeli esendhabo-ritás: „A mező, a mező nem lesz mindég róna...”

Kedvesem, mégis csak furesán gondolkoznak a te nagyvárosi gavallozaid, már annyira leplezet-

éjjel elköltötte az egészséget, de hát gondoltam, majd csak megjön az esze később. Esetleg lehet írni, irodatiszt

Hanem nemsokáig tartott a diésőség. Tegnap délben kikelt arecal állított be hozzám.

— Kérlek, hívd ki azt a gazembert! Keres magad mellő valakit és hívjátok ki!

— Kit?

— Az igazgatót.

— Miért?

— Azt mondta, hogy írni se tudok. Azt mondta, hogy számár vagyok.

— Skandalum, igazán mondta?

— Igazán hát.

— No, de azért csak ne tüzelj! Eredj vissza szépen. Szegény embernek sokat zsebre kell dugnia.

— Micsoda? Vissza? Hiszen lesziadtam az öreg-apját is, aki valahonnan Csehországból szakadt ide. Azt is megmondom neki, hogy látszik rajta, hogy csak paraszt.

Először az hittem, hogy fűlent, de utána néztem a dolognak. Csakugyan úgy volt. Mikor haza-mentem újra sürgette a kihívás.

— Végkimerülésig, bandage nélkül. Hanem csak megmondtam neki, a parasztnak!

— Meg. De én is megmondom neked, hogy nem akarlak többet látni sem. Sőt ismétlem, amit ő mon-dott neked: számár vagy! Nincs btevő falatod, két szót nem tudsz helyesen leírni és az urat játszod!

Elroban! Azóta várom a segédsit. Közben pe-dig mosolyogva és szánakozva olvasgatom ott ha-gyott névjegyén a két praedikátumot.

lenül XX-ik századbeliek, hogy már az apró hir-detések helyett is, meghívókon tesznek házassági ajánlatokat és közlik a házassági feltételeket. En a feltételeket (tény körülmények) nagyon elítélem, mert a mint Kondor Balázs szerint: „minek a bakának vasárnap” ép úgy: minek a férjnek künmaradási engedély? Ugyanis én, ha a szívem szabadságát Hymen rózsaláncával fogom feloszerélni — a mi leghőbb vágyam — akkor sohasem fogok abba bele-egyezni, még négy szem között sem, nem hogy köz-okiratilag, hogy az én jövőendőbeli férjem uram még csak a Plevnába is 5—7-ig kalabarezni járjon. Mert én „Bob urfi”-től — ki gyakran bennreked a ti nagyvárosotokban — úgy értesültem, hogy a Plev-nában contra soha sem végez s mivel 7 óra felé minden játék contrával megy, a férj vacsorázni haza ritkán megy, hanem inkább lebeccent a „Béküljünk meg” asztaltársasághoz. Hej, hirtől hallottam, hogy ez az asztaltársaság milyen asztaltársaság és milyen a „főnöke”! Ha én miniszterelnök volnék, őt kül-deném az interparlamentáris konferenciára, mert biztosan tudom, hogy megkötné a világ békét.

Ennek a sokat emlegetett főnöknek van egy jó tulajdonsága, mert igaz ugyan, hogy maga körül gyűjti a család nélküli fiatal embereket — sokszor a családos embereket is — de viszont minden asztaltársát eddig a házasság révén vezetett, csak az a furesa, hogy ő maga nem akar ebbe belekóstolni, ugyanis: „Azt beszélik a faluban, hogy családott szerelmes.”

Én úgy szeretem az éneket s úgy gyötör a kíváncsiság, hogy mily énekeket adnak elő a legény-estélyen. Jaj ha az én nótáimat is elénekelnék, milyen boldog volnék s olyan meleg mosolyokat vágnék a csinos szőke aljegyző felé, hogy „Bob urfi” a jegyző segéd megfagyna tőle.

Melodráma is kíváncsi vagyok, mert a köl-tészettanban tanultam ugyan, hogy a ballada: tragédia dalban elbeszélve és a melodráma: ballada zenekísé-rettel de az igazat megvallva én csak egyszer hallottam ilyen műfajt és ezt is itt Kundolán, most a nyáron. Itt volt ugyanis Pingninstein Leonhardt panorámás s ennek volt egy öblös hangú igazgatója, a ki verki mellett ismertette az egyes képeket és eseményeket szólván: „Nagy sze-ren-esét len-ség tör-tént Krak-kó-ban stb.” Mondhatom, hogy a zenekíséret ép oly szomorú volt, mint az esemény, melyet érzékel-tett, de biztosan tudom, hogy ez más valami lesz. Már a címe is mint hallottam, olyan szép valami: „A költő szerelme.” Oh én olyan ábrándos vagyok, szeretem a szerelmet, szeretem a költőt, de még inkább a költő szerelmét. Jaj ugy vágyom hallani azt a melodrámat! Nehogy félre érís szentem, mert csak látni, az még nem baj”...

Boldog ünnepeket kívánok aranyos Irmusom, álmodj szépeket a legény-estélyről.

A viszontlátásig ezerszer csókol a te szerető

Micikéd.

Adományok a r. k. főgimnázium javára,

Özv. Molnár Jónásné, Dr. Szacsai Gyula 120—120 korona; Ifj. Jakab István 100 korona; Ifj. Bándy István, Wertán Testvérek, Weinreiter György 80—80 korona; Ifj. Dávid István, Dobal Lajos 60—60 korona; Benkő Sándor szeszgyáros örökösei, Fejér Antal, Fejér Károly kereskedő, Janosó Mózes szeszgyáros örökösei, Kovács Ferenc gyógyszerész, Szabó Gyula m. kir. adótárnok, Séra Imre, Ifj. Tóth István, Idb. Török Sándor, Wertán István 40—40 korona; Dávid János kereskedő 30 korona; Benkő István, szeszgyáros, Janosó Géza gyógyszerész 20—20 korona; Hamar Zoltán, Nagy S. Pál, Petrovsky György gépész, Varga Vilmos 10—10 korona; Összesen: 1210 korona.

Fogadják a nemesszivő adakozók a Főtanha-tóság nevében köszönetemet.

Kézdivásárhely, 1903. év december hó 21-én

Hassák Vidor.
főgimn. igazgató.

KARÁCSONY.

Az Ablakosék válópöre.

— Beszély. —

Írta: CSULAK LAJOS.

Mendéné, az özvegy, úgy tett mintha nagyon el lenne fáradva; meg úgy is, mintha semmi sem érdekelné már. Hanyagul dobta le magát egy igen törpe fotelbe; házi pongyolája igéző rendetlenséggel folyt le természetén; két kezét összekulcsolta a fején és bambán nézett maga elé. Mellének lassu emelkedése mutatja, hogy él, mert különben egy tagját sem mozditja. Hasonlóképen van Adolfine is, a leánya, azzal a különbséggel mégis, hogy ő áll, homlokát neki nyomta az ablak hideg vasának, félkezével belefogódzott a gombjába; a másikkal valami marschakkordokat dobol.

Sokáig tartott így ez állapot.

Egyszer Adolfine lassan megbiccentette a fejét, mintha köszönné valakinek, ki ép ott ment el az ablak alatt.

— Kinek köszönt Adolfine? — kérde az anyja — vagy nem köszönt?

— De igen; a hadnagy ment el.

Itt aztán megint megszakadt a társalgás. Adolfine valamit vett a kezébe, mintha dolgoznék, aztán leült vele a másik ablakba. Mendéné a konyha felé távozott s csak vacsoránál találkoztak megint.

Hát biz az is csak így folyt le. Adolfine alig evett valamit, azt is vontatva, kelletlen, akárha rendeltől tenné. Egész idejét azzal töltötte, hogyan lehetne egy késnek kikapni az egyensúlyát a tányér szélén. „Meg van” — kiált fel egyszer önkénytelen — és összerendezte rá. Nem vette észre, hogy felkiáltott; azt hitte csak hangosan gondolkodik.

— Meg? — kérde az anyja s a kérdésében valami guny rejtett; aztán nem is várva rá feleletet, folytatta: nekem ugyan nincs meg. Ha én azt elmondhatnám! Látja ez engem bosszant. Magának teljesen elég, ha a kés egyensúlya meg is van, de hogy a vagyonunk egyensúlya is meglegyen, azzal éppen nem gondol. Ugy látszik.

Adolfine sokáig nem szólott; a szemét sem emelte fel. Bámult maga elé. Egyszer felőszott, hanem a szemében valami szokatlan fény égett.

— Mit tegyek? — kérdezte az anyjától.

— Mondtam már; férjhez megy a doktorhoz.

— Nem bánom — felelte.

— Ugy! — látja, ezt szeretem. A végén is kedvesem, nem muszáj, hogy az ember olyan nagyon szerelmes legyen. Vagy azt hiszi, hogy azok a boldog emberek, akiket maga naponként lát itt végig sassirozni, hogy azok mindnyájan halálosan szeretik egymást? Oh dehogy! ne higgye azt édesem! Azaz, hogy szeretik, t. i. annyira, hogy nem gyűlölik. Mert a végén is, ennyire már szükség van. De azt maga is mondta, hogy a doktort nem gyűlöli. No, látja, ez éppen elég; ez tökéletesen elég! Ennél több — én azt mondom — felesleges lenne. Tudja mit kedvesem? jegyezze meg magának, hogy a nagy szerelem, egy határtalan gyűlöletté szokott fajulni rendszeren; azzá teszi a szegénységet. Én tudom. Bizony. Nincs kínosabb állapot a világon, mint a szegénység. Ezt még maga nem tudja és... és örvendjen, hogy még nem; bizony látja, csak egy hajszál s... Nő, nő, hanem hiszen tudtam én azt, hogy az én egyetlen Adolfine leányom okos gyermek. Meltánylom, ha maga a hadnagyot szereti — ámbár én ki nem állhatom. A végén is ő szegény ember, a

mi ügyeink pedig úgy állanak, hogy... De maga nem figyel ide Adolfine!

Az Adolfine gondolatai kitudja merre kalandoztak. Tőle ugyan dissztálhatott a mama. Szerette a hadnagyot, oda pedig, sok pénz kellett volna. Hanem az egyenes felszólításra mégis magához tért. A szeméi megteltek könnyel.

— Bizony lelkecském, de ne sirjon már, csak magának árt vele. — lelkecském, tudja a mi kevés volt, az elment. Egyik azért az apjától csak a penzio maradt, az pedig kevés, másért azért, mert nagy leány volt a háznál, nem vikttem kisebb háztartást.

Adolfine holmi halk megjegyzést tett, de azt a mamának nem éppen volt muszáj észrevenni. Talán, hogy bízott ott kissé és összéb is lehetett volna... a mama rendetlen költsékezési... a végtelen parádé, (a mama még nem öreg, nincs negyven)... most még lehetne legalább egy caucióra való, igen... stb. Valami ilyesmit. Hanem azt nem volt muszáj hallani.

— Tudja a doktor nagyon gazdag — folytatta a mama, nem ügyelve rá, mit mond Adolfine. — Oh, ő lehetett volna akár egyéb is. Csak erre volt kedve. A végén is az a belső ösztöntől függ. A mire az embernek nincs kedve, azt hiába forceirozni! Neki pedig azért volt erre az ösztöne, mert szenvedélyes lótenyésztő. Ez egy nagy uri tempó; ezt maga nem érti... még. Nő, nő, most is egy ménes anya kancája van; a csikóit egy éves korukban 300 firtal fizetik. Hiszi? Én hiszem. Az egy nagyon becsületes ember; én hiszek neki.

— Én is; becsületes ember — mond Adolfine — de uri tempó, az nincs benne.

— Hogyne! Hát akkor micsoda? — pattan fel a mama.

— Egy buta paraszt, egy gazdag paraszt, nem tudott egyéb lenni.

— Ugyan, ugyan! hogy mondhat már ilyet! Hiszen paraszt ember; jó, ez igaz. De nem is lehet minden ember gróf. Elég gróf a zsebje; sok gróffal nem cserélne. Butának pedig, engedjen meg édes Adolfine, éppen nem buta. Ha az állítja, kénytelen vagyok kimondani, hogy maga nem tud distingválni. Hát ezt ne is mondja; azt úgy sem hiszi magának senki. Nekem se; ne is beszéljünk erről. Üljön a helyett most ide mellém szépen; úgy aztán nézzen rám vidáman. De az Isten megfizeti, ne csináljon olyan szomorú arcot; hiszen akkor azt kell gondoljam, hogy haragszik. Haragszik? Nem? Nő akkor szeretem. Már most tudja mit édesem? Ugye szereti maga mégis egy kicsit azt a doktort? Nő, nő értse meg: csak egy kicsit? — legalább annyira, hogy nem utálja. Én a végén is magának annyira vagyok, aztán azt sehogysem akarnám, hogy nekem szemrehányást tegyen. Feleljen csak nő, ugye? Csak egy kicsit?

— Nem; mond Adolfine határozottan.

— Mit beszél? nem szereti? hát csak az én kérésre megy hozzá?

— Nem.

— Neem! akkor hát valami egyéb ok? Jaj csak elő vele kedvesem! elő szaporán, mert azt nekem tudnom kell. Miért egyezik bele?

— Mert a hadnagy mamája azt mondta, hogy helyettem leteszi a kauciót; de nem teszi. Éretted.

— Érettem? Szent Isten! Ezt maga honnan tudja?

— Most intette, mikor itt ment előbb.

Az özvegy Mendéné, az Adolfine mamája erre

a beszédre elájult. Az idő csakugyan helyesen is volt megválasztva. Adolfine pedig becsengette a cselédet, hogy ápolja, maga feküdni ment.

II.

Az az Ablakos Dini, a marhaorvos, az csakugyan gazdag parasztyerek volt. De nem dícselkedhetett soha sem ő, sem az apja. Nagyon szelíd, becsületes emberek voltak. A dolognak csak az a története, hogy az öreg Ablakos bácsi azt mondta: „Legyen belőle valami; ne kinődjék, én eleget kinődtam.” Dini tanult egy ideig, de aztán bele unt; úgy lett állat-orvos belőle. Ehez adta a lányát Mendéné. Dini nagy lakadalmat csapott; volt minden, a mit a mama parancsolt. Azt hitte, ez által Adolfinének szerez örömet, mert azt nagyon szerette. Odi adta volna egy mosolyáért a fele birtokát. Azután is, hogy elvette, rögtön fényes lakást fogadott a Három-kecske-utcában, azt bebutorozta pazarul. Azonkívül ott lakott a mama. Oh a mama nagyra is volt vele, azért volt pedig, mert tellett a pipere, szoáré, kocsi, fény.

Igy kezdetűk, így folytatták vagy egy évig.

Ez alatt az év alatt nem történt semmi nevezetes. Nem, csak annyi, hogy az ismerősök sokat beszéltek az Ablakosné toálettjéről, mely elegáns volt nagyon; az érdekes arcáról, mely szomorú volt nagyon; és a mamájáról, a ki büszke volt nagyon. Hanem a második évben, akkor már történt. Először is az, hogy Mendéné csatlakozott a vejében. Nagyon maflának bizonyult; nem adott senkire semmit, örökösen a felesége szoknyáját leste, pedig a mama az... hát az nem lett volna még olyan nagyon öreg. Aztán baj volt, hogy kezdett nem engedni feltétlen hitelt; sőt paraszt volt, mert megjegyzéseket is tett. Ez nem járja. Történt másodsor az is, hogy Mendéné levelet kapott a hadnagytól. Azt írja, hogy meghalt a mamája. Most kikapta az örökséget s hajlandó lenne eladni neki, ha ő aztán hozományba odaadná a leányának. (Az eladás persze csak úgy lenne ni.) Ezt azért írja éppen a mamának, mert Adolfine felől nem biztos már. Ha ezelőtt!... oh csak két évvel ezelőtt történtek! Mert hát nem kell azt hinni: annak a szomorú arenak, annak a rideg márvány szoboroknak, voltak annak is derült egei néha. Mikor kísértálhattott valamikor, néha magánosan az Újfalra — egy félreeső diszkrét a város szélén — ha ott találta véletlen a hadnagyot, oh, akkor az a hely mintha csak két olyan sebzett szív számára lett volna teremtvél! Abban semmi sínes, ha egy szép asszonynak gavallérja akad; azou sem ütközhetik meg senki, ha azaz asszonyka nem utasít vissza egy régi ismerőt.

Mendéné megmutatta a hadnagy levelét. Oh, ő egészen tisztában volt a felett, hogy a terve sikerül. A doktor? — hát a doktor vessen magára. Ő a hibás. Legyen neki érzéke.

Adolfine vállat vont rá s azt mondta, hogy nem bánja.

Ez történt a második évben, úgy a közepén tul. — A dolog azonban a végére úgy ütött ki, hogy Mendéné a leányával elköltözött a doktoról, a válópert megindították. Ámbár a hadnagyot közben elhelyezték, de az nem zárja ki, hogy egy nagy eljegyzést ne csináljanak. Im már most boldogok lehetnek.

Mendéné nagy reményeket fűzött ehhez a második házassághoz. — Ablakos doktornak pedig valaki valamit sugott, arra az ráütött öklével a homlokára, miot a ki valamire nem jött rá, a mi pedig olyan világos volt, mint a fényes nap.

A míg a válóper folyt, Adolfínének most is az volt legkedvesebb időtöltése, ha kisétált egyedül az Újfalra. Hiányzott ugyan a hadnagy, hanem hiszen éppen arra volt jó, hogy elmerengjen a múlt édes emlékeire. Abban az esztendőben olyan kellemes ősz járt. A fák sudarai úgy néztek ki sárga levelökkel, mintha be lettek volna aranyozva, melyen az őszi napsugár firkádozva játszott, a léget balzsamos illat telítette, bárhol ment az ember. Oh nemcsak a kikeletnek van kellemes illata! Kinek lelkében honoltak múlt emlékek, hoz nagyon hozzá pászolt a természet kimulása, a falevelek szállingó hullása. Adolfínének volt. De őt azon kívül is annyi érdekes emlék kötötte ehhez a helyhez. Itt ültek ezen a padon; amott vallottak először szerelmet, erről a bokorról ma is meg van az a két kis keskeny levél, mely együtt tépték... emlékül. Egyszóval minden pad minden zug beszél, emlékeztet. Egy eldugult volt a állott egy sötét lombu, öreg hárs alatt. Hányszor különös kedvelt hely. Ott nem látta senki, hányszor érte szöttek ott édes ábrándokat együtt, Adolfine gyakran a sötét szürkület! Azt a padot, ahogyan ott olvasta el, kereste fel most is. A leveleket úgy tetszett, mintha leült oda; elővette a kebeléből, mintha lennének. Boldog ő maga ülne vele, mintha lennének. Boldog kettős állapot!

Egy estefelől Adolfine nagy csudálkozására egy férfit talált a padon, mint meglátta, összeresztent, azonnal megakasztotta. — Gyok Adolfiné! — A doktor volt.

— Én? —
— Igen. Akar maradni, vagy haza megy? —
— Lukább haza megyek, — felelt Adolfine és is.

— Akkor elkisérem, ha szabad. Adolfine intett a fejével, hogy szabad.

Akarta magával még egyszer találkozni. Nem magamért, nekem már úgy is mindegy, hanem magáért. Magát szerettem... Valamit akarok mondani. Nézze meg: én nem vagyok hibás, azt táthatta — de maga nagyon szerencsétlen.

Adolfine kérdőleg nézett a doktorra, azon gondolkodott, vajon mire célozhat ez? — Az nem látszott észrevenni, nézgett maga elé, csendesesen haladt a nő oldala mellett. Folytatta: „Már miatt szerencsétlen, a mamája miatt. Ugy-e nem hiszi? meg fogja látni. Én nagyon sajnálom. Tudja nálam boldogabb volt be fogom bizonyítani. Hall, asszon ide: maga engemet nem szeretett, én azt tudtam; a viszonyát is tudtam; de nem szólottam. Minek? Há én nem tudtam megadni a boldogságot, miért ne kereshette volna másutt? Az mindenkinek joga... egy bizonyos határig. Maga ezt a határt nem lépte át.

Adolfine összeresztent; elpirult. Megállott egy percig s a mennyire láthatta, végig nézte a doktort tetőtől talpig. Most már kezdett sejteni valamit. Ez az ember őt végtelenül szereti; csak hogy bírhasa; elnézett neki mindent, a mi belől esik az illem határára. Tudott is mindent; úgy látszik.

— Már most megmondom, hiszen maholnap úgy sem köt semmi egymáshoz, a válópórt megszüntettem, bevallom, hogy lestem magok után. Lovagiatlanság, ez igaz. De most megmondhatom. Hanem nagyon szerettem; mentsem ezzel maga előtt. Aztán nagyon tudom becsülni is.

Adolfínének minden idegén valami forró zibongás kezdett végig szaladni. Nem mert sem kérdezni, sem felnevezni; úgy ment az ura mellett, azt sem tudta merre. E közben elérték a Háromkecske utcába; ott lakott a doktor most is.

— Adolfine! megtudná mondani, miért hagyott el engem?

— Nem tudom — felelt — a mama mondta. Talán akartam a hadnagy felesége lenni.

— Egyéb semmi? — Adolfine vállat vont. — Én tudom, a mama miért mondta. Én sem tudtam, pedig hiszen olyan világos volt, hanem mások megmondták. A doktort nem csak maga egyedül szeretette. Mikor az én feleségem lett, akkor is úgy volt. Hanem akkor hiányzott valami: a pénz.

Azért én voltam előnyben. Most nem vagyok jó... még egyéb miatt is. Adolfínének kigyult mind a két orója, szédelegve ment, később belekepeszködött a karjába. De már a doktor lakása előtt voltak; Adolfine szó nélkül indult előre. A doktort nem tudta mire nélni. Vajon mi szándéka van ennek a nőnek?

A maga akaratából jött-e, vagy öntudatlanul. Felnyitotta előtte az új ajtót, Adolfine belépett, leült egy parányi kis kerek asztal mellé, rákönykölt mind a két kezével s az arca a két tenyerébe rejtette. Aztán úgy maradt.

A pazar fénnel oebatorozott szobák, most is azon állapotban voltak, mint akkor. Egyetlen darab butort nem mozdítottak el a helyéből, csupán a doktor hálója nem volt a másik mellett. Annak helyén most egy olaszfal állott. Hanem ebből Adolfine nem látott semmit. Egészen másokat látott. fine min, édes emléket, egy csomó komisz jelenetet. Egy csomó lemondást, ébredő reményt, aljas intrikát, egy ezt neki miért kellett megtudni? iszen az lehet, hogy nem is igaz. Lehet! de hitha csakugyan mégis! Aztán elkezdett az emlékeiben keresni; ott kezdte a mikorra visszatért az eszével: mit, miért tett mama? Mert az már egészen bizonyos, hogy az a másik, az csak a mama. Azután keresztül nézte a doktor szívét; szétszedte, apró darabkákra, — hanem abban nem talált semmi kivetni valót. Az tiszta volt és hűsleges. Itt hagyja ezt a szívet? elmenjen ahoz, kihez menni egyedüli vágya volt a világon? De ha nem lesz boldog? Ha annak olyan gyalázatos ára van? Hu! — hogy megfázott erre a gondolatra. Az lehet, hogy a hadnagy nem hibás — azaz, ki áll jót érte? Beh nagy dolog, hogy nem lehet belátni az emberek szívébe!

Ezen közben egészen sötét lett. A termekben a lámpákat egyenként kezdték felgyújtani. A cselédség lábujjhegyen járkált a vastag szőnyegeken. Senki nem merte háborgatni azt a magába merült nőt. Ablakos, maga is leült tőle távol, úgy leste. Egyszer, hosszú idő múlva felkelt hozzá közeledett, megérintette a vállát és megszólította.

— Adolfiné! térjen magához. Bizonyosan nem tudja hol van. Adolfine felállott, a szeméit megtörölte s így szólt: „De igen, tudom hol vagyok.“

— Nem akarna haza menni? Már késő van. Ha kívánja, elkisérem.

— Nem megyek; ide haza vagyok — szólt és forrón ölelte magához a doktort. Most szeretlek.

Szegény Ablakos! Alig birt ezzel a nagy örömmel.

* * *

Lehetek, persze voltak is sokan, a kik felette csudálkoztak, hanem sem Adolfínét sem az urát nem lepte meg mikor, a mama férjhez ment a hadnaghoz. No bizony az ember csak nem bolond, hogy egy olyan esinos birókat, meg egy olyan esinos gavallért elszalasszon. Aztán még fiatal is volt hozzá.

ÖNFELÁLDOZÁS.

— Karácsonyi történet. —

Irta: Vajna Károly.

— Pá, édes Dezső!
— A viszontlátásra holnap este 6 órakor! De otthon legyen ám!

E szavakkal bucsuzott el az ifju mérnöknek a kapuban kisérijétől, ki egy hosszú forró csókot cuppantott a szép asszony alabástrom-kezére.

A férj ép akkor tette be az udvari zoba ablakát. Jól hallotta felesége légyottot ígérő bucsuzását. Ám azért úgy tett, mintha semmit se hallott volna. A legnyújásabban fogadta hazatérő hitvesét, aki napok óta egyedül megy ki minden este, végigcsatangolni a főváros valamennyi fényes üzletét, szét nézni, kikeresni — az anyagiáinak valókat.

Az ifju asszony kipirult arcával, lihegve lépett be gyöngéledő férje szobájába s bizonyos izgatottsággal nyújtotta oda férjének — kis kezét, melyet még — úgy érezte — égetett a Dezső csókja.

Majd megismogatta férjének láztól égő homlokát, gömbölyű karjaival körülfonta nyakát s elárasztotta őt — mint ezt máskor is szokta — csókjai özönével.

Pár pere múlva Margit kibontakozva férje karjaiból, levette utcai öltözékét s leült az asztalhoz, melyre a cseléd akkor hozta be az illatos, párolgó teát a pár szelet finom kassai sonkát.

Férje izgatottan várta, hogy az asszony elkezdje beszédét.

Margit nem sokáig váratott magára.

— Tudja édes Uram, nincs e földön boldogtalanabb teremtes, mint én. Ha visszagondolok házasságunk első éveire, ha földézem lelkemben azokat a boldog karácsonyesteket, midőn maga még egészséges, munkabíró volt: úgy elszorul a szívem s úgy fojtogatja valami a torkomat, mintha utolsó óráim ültől volna.

Látva azt a nem földi, leirhatatlan örömet, melyet kis gyermekeinknek okozott csak a múlt évben is a tündéri karácsonyfa, volt-e a kerek világon boldogabb pár, mint mi, édes jó Uram?

Oh akkor még maga is mily szívszakadva várta a karácsonyestét s mily édesen elgűgyögött a karácsonyfa mellett drága kisdedeinkkel s most? minden, minden, még a gyermek is mily terhére van! Mintha azt mondaná mindig: ha elfogyott az egészség s a vagyon, ha nincs már annyink sem, miből megszerezhesük gyermekeinknek a karácsonyfa örömeit: minek akkor a gyermek, minek a feleség, minek az élet is?!

— Igaza van, hogy az emberek csak addig maradnak barátaink, míg jól van dolgunk. Ha elfordul csak pillanatra is tőlünk a sors: elfordulnak legjobb barátaink is.

Lám Bárcyék, kiket mi vezettünk be az államtitkárok, a tanácsosok társaságába, Damokosék, kiknek egykor házukat mentettük meg a dobraütéstől áldozatkészségünkkel, Iványiék, a doktorék, Csobothék, Vajdák már mind, mind elfeledték, hogy egykor, nem is oly régen, mi jóltevők voltunk nekik s most kerülnek az utcán, vagy csak sietve, alig egy-két percig állnak szóba velem! Iszonyu, hogy mily önösök a mai emberek és mily hálátlanok!

Ma sem volt eredménye utamnak. De azért kiválasztottam már mindent anygalkainknak, s magára is gondoltam már. Csak valahogy megtalálhatnám azt, a kit keresek. Jó nyomon vagyok már s hiszem, hogy holnapután minden meglesz. Meg lesz a karácsonyfa való; meg lesz az a pénz is, melyre magának édes Uram oly nagy szüksége van, hogy elmeheessen Abbáziába...

És ismét boldogok lesznek gyermekeink, meggyógyul maga is és mindnyájan, újból boldogok leszünk!!

* * *

A mint felgyultak a villamos lámpák másnap este: Margit ismét künn volt a váci-utcai fényes korzón.

A szíve egy nagyot dobbant midőn a nagy torony harangján elkongott a hat óra, a mikorra Dezsőhöz ígérkezett.

Már Dezső lakása előtt volt s egy pillanatig úgy érezte mintha a lábai a földbe gyökereztek volna... És mintha a lélekzete is elállna...

Iszonyu lelki küzdelem vett rajta erőt. A villám sebességével futott át lelkén a múlt minden boldog órája; házasságuk első éveinek szent emléke s a boldog karácsonyesték örömei édes, aranyos rózsaszínű fátyolképet szöttek lelki szeméi elé.

Eszébe jutott férjének rajongó szerelme, édes ragaszkodása, igaz hűsége.

És most ő ezt a multat, e multnak ragyogó szízi tisztaságát készült beszennyezni, ezt a jó férjet akarja megesezni Dezsővel, a gazdag ifju mágnással!!

Nem, ez lehetetlen!!

Vissza akart térni a lépcsőkről.

Pillanat alatt azonban új képek, új érzelmek rajzóttak föl lelkében.

Megfosztva látni karácsonyestén kisdéd gyermekeit a karácsonyfa boldog örömeitől, átélni az anyai szívnek azt a fájdalmat, melyet a karácsonyest örömeit nélkülöző kis gyermekek szomorú arcának látása okozna, oh azt megérni: ismét lehetetlen!

És férjének abbázai gyógykurája, mely egyetlen mód arra, hogy őt gyermekeinek és magának megtarthassa, hogyan maradjon el, mikor mindez csak ettől az egy órai találkától függ, melyet a tegnap Dezsőnek ígért!

— Oh, az Ur kegyelmes, az Ur irtalma végzetlen és megbocsátja neki azt a bűnt, melyet ez órában férje és gyermekei boldogságáért szándékozik elkövetni...

Egy pere... és Margit — fenn volt a Dezső szobájában...

A székely iparkamara közgyűlése.

Marosvásárhely, dec. 15.*

A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara december 15-én d. u. tartotta meg az évben utolsó teljesülését érdekes tárgysorozattal.

Gyűlés elején Tauszik B. Hugó elnök elbucszattatta Láng Lajos volt keresk. minisztert, ki a székelység közgazdasági ügyeit sok jó akarattal intézte és üdvözölte az új minisztert és államtitkárt, akitől sokat vár a székelység. Bejelentette Sándor János székely kormánybiztos távozását is, a ki szíven fogja viselni a székelység ügyeit ezután is.

Elnöki közlések során figyelmet érdemel, hogy a keresk. miniszter újabban Breszlauer Jakabné paplanvarrót, Zulián Péter kőfaragót, Solyom Gyula cipő-talpszeg gyáros, a székelyudvarhelyi timárok szövetkezetét, Orbán, Nagy és Tamás cipész iparosokat, Dániel József kovács és Szabó Kálmán nyomdász iparost állami támogatásban részesítette.

Tárgysorozat rendén a keresk. miniszter leirata kapesán elhatározta a teljesítés, vagy Szászrégenben és Gyergyó Szent-Miklós szabóipari, Sepsiszentgyörgyön, Kézdivásárhelyen és Szászrégenben cipészipari, Székelyudvarhelyen, Marosvásárhelyen és Kézdivásárhelyen bőr (timár) ipari tanfolyamok tartását hozza javaslatba, a mennyiben az említett városok érdekelt iparos közönsége is hozzájárul a tanfolyamok megtartásához. Megbizta egyben az elnököt, hogy egy kerületbeli tanonc és segéd munka kiállítás rendezése ügyében intézkedéseket tegyen.

Nagy örömmel fogadta és maga ré zéről legkészségesebben támogatja a földművelésügyi m. kir. miniszternek a székely háziipar fellendítése tárgyában kelt leiratát, melyszerint szükség szerint anyagi támogatást nyújt a kamarának, hogy azzal a fogyasztásban is kereset háziipari cikkeket: fa-, kő-, gyékény-, szalma-, seprű stb. áruk termelésének fokozását és kelendőségét elősegítse. E tárgyban részletes javaslatot terjeszt fel a további eljárásra vonatkozólag. Tárgyalta és csekély változtatással elfogadta Marosvásárhely szabad kir. város közeveti díjszabályzatát az erre kiküldött bizottság munkálata szerint. Ezzel valószínűleg gyors megoldást nyerhet ez a rég vajdó ügy. A marosvásárhelyi kereskedői tanfolyam támogatására 100 koronát szavazott meg, a magyar védő egyesület céljait elősegíti. Az E. G. E. által kezdeményezett székely kiállítás eszméjét a maga részéről is örömmel fogadta és erkölcsileg támogatja. Szakáts János, idős Kendoff Adolf, Szörösey Gizella, Bajkó Anna, Mezei Juliánna és Nagy Sándor iparosok, illetve iparosnők állami támogatása tárgyában illetékes helyen előterjesztést

*) Mult számunkra későn érkezett!

Szerk.

tesz. Tudomásul vette, hogy a közös hadsereg 1904. évi lábbeli szükségletéből a székely kisiparosok 6992 pár lábbeli készítésével bíztattak meg. Örömmel vette tudomásul végül a budapesti és szegedi székely bazárok ügyében tett elnöki intézkedéseket s különösen hogy ezen buzgósság szép eredményt ígér, valamint, hogy a székelyföldi iparmúzeum államosítása kiállításba helyezett.

Máté József.

NAPI HIREK.

— **Olvasóinkhoz.** Lapunk következő száma az ünnepek miatt jövő esztendőnkön fog megjelenni. Az ünnepek alkalmából t. olvasóink s munkatársainknak boldog karácsonyi örömeiket kívánunk!

— **Kinevezés.** Az igazságügyminiszter kédipolyáni Filep Imre, székelyudvarhelyi kir. törvényszéki joggyakornokot kinevezte a szentágotai kir. járásbírószághoz aljegyzővé.

— **Áthelyezések.** A vallás- és közoktatási miniszter Imre Benedek zagoni és Bodali Pál komolli áll. isk. tanítókat kölcsönösen áthelyezte.

— **Id. Ábrányi Kornél meghalt.** A magyar zeneművészetet érzékeny, nagy veszteség érte. Id. Ábrányi Kornél, a híres zeneszerző, ki száznál több értékes, becses magyar zeneművel gazdagította zeneirodalmunkat, 81. éves korában a Margitszigeten meghalt. Halála mély gyászba borította két jeles fiát: ifj. Ábrányi Kornélt, a híres publicistát és Ábrányi Emilt a kiváló költőt. Kedden temették el örösi részvétel.

— **Az „Erdélyi Irodalmi Társaság”-nak** Kolozsvárt mult vasárnap tartott ülésén Somogyi Edénék a „Szumirok és a magyarok” című érdekes felolvasásán kívül Szabó Jenő, Kézdivásárhelyi költőnap is szerepelt, mint vendég. Versényi György költő olvasta fel Szabó Jenőnek „Frangepán Katalin” című, szépségekben gazdag, erős érzésű balladáját, melyet az intelligens hallgatóság — a kolozsvári lapok jelentése szerint — nagy tetszéssel fogadott s élénk éljenzéssel honorált.

— **Karácsonyfa ünnepély a Tanoncotthonban.** A Kézdivásárhelyi r. k. „Tanoncotthon”-ban mult vasárnap jól sikerült karácsonyfa-ünnepély volt. Az ünnepély karácsonyi pásztortájkával vette kezdetét, melyet Both Mihály kántor ügybuzgó vezetése alatt elég szép sikerrel adtak elő a tanoncok. Azután a karácsonyi ajándékok kiosztása következett, melyet Asbóth Viktor a Tanoncotthon igazgatója eszközölt. Valamennyi megjelent tanonc értékes ajándékban részesült. A megjelent szép számú közönség, melynek soraiban az intelligencia is tekintélyes számmal volt képviselve, örömmel szerzett meggyőződést a tanoncotthonnak nemcsak szükségéről, de helyes vezetéséről is.

— **Unitárius istenitisztele:** Kézdivásárhelyen folyó hó 26-án (karácsony másodnapján) délelőtt 11 órakor a polgári fiúiskola egyik tantermében urvacóra osztással egybekötött unitárius isteni tiszteletet tart, Gőncz Mihály beszolgáló lelkész. Ugy a hitkönyök, mint az érdeklődők figyelmébe ajánljuk. Kézdivásárhely, dec. 24. Az unitárius leány-egyház gondnoksága.

— **K. Boc József elítélve.** A budapesti kir. törvényszék, mint esküdttörvényszék mult hétfőn tárgyalta azt a bűnpert, melyet a budapesti kir. ügyészség K. Boc József rendőrkapitány ellen folyamatba tett azért, mert Boc Kézdivásárhely város tanácsát az általa szerkesztett „Kézdivásárhely és vidéke” c. lapban a város javainak elkezelésével stb. megrágalmazta. Késő este hirdette ki a kir. törvényszék elnöke az ítéletet, mely szerint Boc József bűnösnek találtatván 3 hónapi fogházra és 400 korona pénzbírságra ítélt.

— **Halálozás.** Jánovits Sándor, Kézdivásárhelyi jöhrü fodrász-iparost súlyos csapás érte. Felesége Kézdivásárhelyi Greizing Liza, élete 44-ik boldog házassága 23-ik évében f. hó 22-én, hosszú, gyötrelmes szenvedés után meghalt. Az elhunytat, ki bánatos férjén kívül 2 gyermeket s özvegy édes anyját hagyott hátra, dec. 24-én d. u. 2 órákor helyezték nagy részvétellel örök nyugalomra a ref. temető kertben Kézdivásárhelyen. Béke poraira.

— **Az iparos ifjusági egyesület karácsonyi mulatságára** városunk polgársága, sőt az intelligencia is érdeklődéssel készülődik. Az előkészületek befejezést nyertek s így írhatjuk, hogy egy kedélyes mulatságra van kilátás. A mulatság rendezőségének élén M. Székely János áll, és iparisk. igazgató áll s ez elég kezesség arra, hogy a mulatság jól sikerüljön. Újabban a páholyok kiadása iránt is történt intézkedés s mint a rendezőség értesít, páholyok 4 koronáért még kaphatók. A rendezőség felkérésére megjegyezzük, hogy meghívók illetéktelen egyéneknek egyáltalán nem adattak ki s így a mulatság renoméjét kiszebbíteni szándékozó, itt-ott felmerült hírek csak rosszakarattól származhattak. Ismételtén ajánljuk az estélyt közönségünk figyelmébe.

— **Megsemmisített ítélet** A kir. Kuria K. Boc József rendőrkapitány elleni hivatali megvesztegetés, sikkasztás stb. iránti bűnügyben a Kézdivásárhelyi kir. törvényszék által a mult 1902-ik évi dec. 27-én tartott főtárgyaláson alkotott felmentő ítéletet megsemmisítette, új vizsgálatot s utána új főtárgyalás tartását s újabb ítélethezatalt rendelt el.

— **A közönség figyelmébe.** A Kézdivásárhelyi kir. pósthivataltól vett értesítés szerint a karácsonyra érkezett csomagok f. hó 24-én esztendőnkön kivételosen egész este 8 óráig elvihető a postáról.

H i r d e t é s e k.

Sz. 11515—903. tkvi.

Árverési hird. kivonat.

A Kézdivásárhelyi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Longi Augelenoné brassói lakos végrehajtónak Dr. Balogh Vendel ügygondnok által képviselt Szűcs Dániel volt Kézdivásárhelyi lakosnak végrehajtást szenvedő ellen 400 K. tőke, ennek 1899. évi okt. hó 20 napjától járó 8 százalékos kamatai 99 K. 55 f. végrehajtási már megállapított, ugy 22 K. 45 f. jelenlegi és a még felmerülő költségeknek kielégítéséig végett az 1881. LX. t. cz. 144. §-a alapján és a 146. §. értelmében k.-vásárhelyi kir. törvényszék területén levő, K.-vásárhely területén fekvő, a k.-vásárhely kantai 609 sz. tkjvben A+ 1129 hrsz. ingatlanra 1440 kor. a Kézdivásárhely-kantai 1023 számú tkjvben A+ 2280, 2281. hrsz. ingat-

lanra 30 korona, 2983. hrsz. ingatlanra 458 kor., a 3522 hrsz. ingatlanra az árverést 130 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban végrehajtató képviselője Dr. Feiler Ignác brassói ügyvéd közbenjöttével elrendelte. Árverési határnapul 1904. évi január hó 14-ik napjának d. e. 9 órája alólított tkvi hatóság hivatalos helyiségében kitzetetik, mely alkalommal ezen ingatlanok a becsáron alul eladatni fognak.

A kikiáltási ár 10 százaléka a venni szándékozók által készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. szám alatt kelt m. kir. igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez leteendő bánatpénz gyanánt, vagy annak a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervény kiszolgáltatandó.

Az árverés egyéb feltételei a keblitkvi hivatal és Kézdivásárhely város tanácsházánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők. A kir. törvényszék, mint tkvi hatóság.

Kézdivásárhelyen, 1903. évi nov. hó 18-ik napján.

(256. 1—1.)

Kádár,
kir. törv.-széki bíró.

Árverési hirdetmény.

A kászonjakabfalvi közbirtokosság tulajdonát képező „nagyasaroktőve” nevű erdőrészben, földművelésügyi m. kir. Minister Ur Ó Nagyméltóságának 44721—903. számú rendeletével megadott engedély alapján, felmérés szerint 72.46 k. holdon megbeesült 5840 m³ gömbölyű lucfenyő haszonfa és 1654 m³ kizárólag csak fenyő tűzifa

13178 K. 80 f. (azaz tizenháromezer-egyszázhetvennyolc korona 80 f.) kikiáltási árban K.-jakabfalva község házánál 1904 évi január 26-án meg tartandó nyilvános árverésen szó és zárt írásbeli ajánlatok mellett a legtöbbet ígérőnek elfog adatni

A kikiáltási ár 10 % a bánatpénz-képen az árverezést vezető bizottsághoz leteendő.

Az írásbeli zárt ajánlatok szintén 10 % bánatpénzzel, megfelelő óvadék képes értékpapirral látandók el és abban kijelentendő, hogy ajánlattevő az árverési és szerződési feltételeket ismeri és azoknak magát aláveti.

Utóajánlatok nem fogadtnak el. Az árverési feltételek a k.-jakabfalvi előjárásnál megtekinthetők.

Kászonjakabfalva, 1903. december 16-án.

Welt Ignác,
bíró, elnök.

(258. 2—2.)

Egy jó karban levő négy
lóerejű **cséplőgép**
Hofher és Sratz cséplővel

ELADÓ

**Bartha Sándor-
nál, Kovásznán.**

(247. 4-5.)

Sz. 2717-903. tkv.

Hirdetmény.

Imecsfalva község általános tago-
sítása és erdőarányosítása követke-
ztében a vonatkozó teleknyelvények
átalakításnak, ezzel egyidejűleg
aokra az ingatlanokra nézve, a mo-
lyekre az 1886. XXIX. t. c. 15. és 17. §-ai
alján az 1889. XXXVIII. t. c. 5. és 6. §-
ában foglalt kiegészítéseit is — a
tényleges birtokos tulajdonjoga-
nak bejegyzését rendelik, az 1892.
évi XXIX. t. c. 22. §-a alapján történt
törölések érvénytelenségét kimutatják,
e végből törlési keresetüket hat hó-

nap alatt vagyis az 1904. január 1-
től 1904. június 30-ig bezárólag a
teleknyelvi hatósághoz nyújtják be,
mert az ezen meg nem hosszabbí-
tható záros határidő eltelté után
adott törlési kereset annak harmadik
személyek, aki időközben nyilván-
könyvi jogot szerzett, hátrányára nem
szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886.
XXIX. t. c. 16. és 18. §-ának ese-
teiben — ideértve az utóbbi §-ának
az 1889. XXXVIII. t. c. 5. és 6. §-
ában foglalt kiegészítéseit is — a
tényleges birtokos tulajdonjoga-
nak bejegyzése ellenében ellentmondással
elni kívánnak, írásbeli ellentmondá-
sukat hat hónap alatt, vagyis 1904.
január 1-től 1904. június 30-ig
bezárólag a teleknyelvi hatósághoz
nyújtják be, mert ezen meg nem
hosszabbítható záros határidő eltelté
után ellentmondásuk többé figyelembe
vételt nem fog;

3. hogy mindazok, a kik az 1. és
2. pontban körülírt eseteken kívül
az eljárás és az ennek folyamán tör-
tént bejegyzések által előbb nyert
nyilvánkönyvi jogait bármely irány-
ban sértve vélik — ideértve azokat
is kik a tulajdonjog arányának az
1889. XXXVIII. t. c. 16. §-a alapján
történt bejegyzését sérelmesnek ta-
lálják — e tekintetben felszólásukat
tartalmazó kérvényeket a teleknyelvi
hatósághoz hat hónap alatt, vagyis
1904. január 1-től 1904. június
30-ig bezárólag nyújtják be, mert
ezen meg nem hosszabbítható záros
határidő elmulta után az említett be-
jegyzéseket azok a törvény rendes
útján és csak az időközben nyilván-
könyvi jogokat szerzett harmadik sze-
mélyek jogainak sérelme nélkül tá-
madhatják meg.

Egyúttal figyelmeztetnek azokat a
feleket, kik a küldöttnek eredeti ok-
iratokat adtak át, hogy a mennyiben
azokhoz egyszersmind egyszeri máso-
latokat is csatoltak vagy ilyeneket

potlólag benyújtanak, az eredetieket
a teleknyelvi hatóságnál átvehetik.
A kir. j.-bíró, mint t. k. hatóság.
Kovács, 1903. szeptember. 15-én.
Szava Jakab,
kir. albiró.

Török tábornok szántó, erdő és
belső birtoka Futásfalván

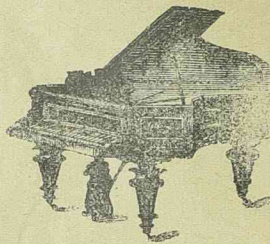
szabadkézből eladó.

Értekezhetni Baróthy József torjai jegyzőnél,
esetleg Tóth Lászlónénál Torján.

(254. 2-2.)

Előnyös részletfizetésre

zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

Zongora- és hangszer ipar-
telep, zenemű raktár és
zongora kölcsönző intézet

SCHMIDT M.

MAROS-VÁSÁRHELY.
(Minorita palota.)

Külföldi és saját gyártmányú zongorák,
mindennemű hangszerek, azok kellekei
és alkatrészei.

Mindennemű hangszer javítása és han-
golása **szakszerű pontossággal**
teljesítetik **jutányos árért.**
Árjegyzek kívánatra bérmentve küldetik.

Zongorák, pianinok, harmoniumok,
BÉRBE ADATNAK.

Előnyös részletfizetésre
zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

Előnyös részletfizetésre
zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

MEGHÍVÓ.

A borárosok ipartársulata folyó hó 29-én d. u. 2
órákor az **Unió-kertben**

ÉVI RENDES

KÖZGYÜLÉST

tart. A melyre a társulatnak minden egyes tagjait tisztelettel meghívom.

Tárgysorozat.

1. A múlt gyűlési jegyzőkönyv felolvasása és hitelesítése.
2. A méltóságos pénzügyigazgatóság átirata felolvasása.
3. Az iparkamara átirata betörjesztése.
4. A betegsegélyező-alap feletti tanácskozás
5. A számadás megvizsgálása. És a jövő évi költség előirányzat meg-
állapítása.

6. Kebli ügyek elintézése.
7. Indítványok.

Kézdivásárhelyt, 1903. december 24.

Kölönte Mózes,
elnök.

Behozatal.

Kivitel.

Magyar, Német, Lengyel-
országi, valamint Prágai

hentesáruk

valódi prágai és westfáliai son-
kák, karmanádli, krakói kol-
bász, magyar és veronai sza-

lami, mottadella, debreceni
kolbász, paprikás szalonna,
valamint mindennemű hurka
különlegességek.

ANTON ZAWODSKY,
BÉCS, XVI. Brestelgasse 5.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Nagyban. Kicsinyben.

(249. 3-10.)

Cayton & Shuttleworth
mezőgazdasági gépgyárosok © Budapest Váci-körút 63. sz.
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek
továbbá fűtőgép- és cséplőgép, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszálók, aratógépek, szénagyűjtők, boronák.

„Columbia-Drill”
legjobb sorvetőgépek,
szecskavágók, rézvágók,
kukorica-morzsológépek,
daráló, 6-10-matmak,
egyetemes asztal-ekék.

2- és 3-vasúti ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzék kint
natra ingyen és bérmentve
küldetnek.

**Lincolni törzsgyárunk a világ legnagyobb
locomobil- és cséplőgép-gyára.**

(122. 13-18.)